

Partnerskabsrejse 2015 Indien

U-landsforeningen
Svalerne

Indholdsfortegnelse

Side 3: Introduktion

Side 4: SEAS

Side 8: RPWO

Side 11: RDC

Side 15: CDT

Side 17: Nye organisationer, RPDS i Salem og i Tiruvannamalai

Side 19: Rejseplanen

Dette års partnerskabsrejse blev gennemført af Signe Pejstrup og Pia Myrthue i perioden 19.2 – 9.3.2015. Signe har været aktiv i Indiensudvalget, siden hun blev udvalgt til at tage på partnerskabsrejse ca. et ½ år tidligere. Pia var på partnerskabsrejse for første gang i 1983, mens hun var koordinator i Svalerne og anden gang som frivillig sidste år.

Partnerskabsrejsen var meget komprimeret. 2½ uge med rigtig mange rejsedage, landsbybesøg og møder. Dertil kom, at vi blev nødt til at omlægge rejseruten, fordi en af vores partnerorganisationer ikke kunne mødes med os, på de dage vi havde aftalt. Det betød, at vi kom til at rejse en del frem og tilbage. Vi anbefaler at man i fremtiden lægger lidt mere luft i rejseplanen. Vi havde en ny tolk, Shiny, som var rigtig nem at rejse med og som også fungerede rimeligt som oversætter. Her skal man forstå, at det ikke er professionelle tolke, vi rejser med. Det er typisk et ungt menneske, som i kraft af en mellemlang uddannelse taler udemærket engelsk. Vi anbefaler at man afsætter tid til at give tolken en grundig introduktion til arbejdet og de forventninger vi har.

Vi besøgte **2 nye** organisationer, som begge hedder RPDS. I skrivende stund er det ikke afgjort, om indiensudvalget foreslår bestyrelsen at støtte en af disse organisationer.

Først og fremmest gjaldt det besøg hos Svalernes **3 partnerorganisationer** RDC, RPWO og SEAS. Derudover det netværk, som er etableret mellem de 3 organisationer (CDT). De 3 organisationer arbejder alle med det oprindelige folk **Irula**.

Siden kolonitiden er irulaerne kontinuerligt, enten blevet fordrevet fra deres oprindelige bosteder i skovene i det nordvestlige Tamil Nadu, eller de har opgivet at leve der. I det nordøstlige område hvor SEAS arbejder, lever irulaer spredt i små grupper enten i periferien af landsbyer eller helt udenfor, i 'bushen'. De lever typisk steder hvor ingen andre vil bo og hvor de under alle omstændigheder sjældent har ret til at bo. De lever med andre ord i tilstand af hjemløshed, ofte uden formel registrering hos de lokale myndigheder. Det betyder, at de nogle gange må flytte eller flygte til et nyt sted, at de er nemme at udnytte til arbejde på slavelignende vilkår (bonded labour), at børnene ikke får mulighed for at gennemføre en almindelig skolegang, etc.

Det er et langvarigt og på mange måder meget krævende arbejde, som vores partnerorganisationer påtager sig.

Alle indiske organisationer som modtager penge fra udenlandske donorer, er underlagt en lovgivning fra 1976, Foreign Contribution Regulation Act, **FCRA**. Denne lovgivning blev revideret i 2010, men er først nu ved at blive gennemført i den delstat hvor Svalernes partnere arbejder – Tamil Nadu. Det har gjort den ene af vores partnerorganisationer, RDC, nervøse. De har hørt rygter om, at man fra centralt hold ønsker at lukke organisationer, som arbejder med oprindelige folk og/eller som arbejder ud fra et kristent grundlag. Men - som sagt er det indtil videre kun rygter og vi må så se hvad fremtiden bringer.

God læselyst!

Signe Pejstrup og Pia Myrthue
April 2015

SEAS, Social Education & Action Society

Program

20.2.15: Møde i Mahabalipuram med de 4 medarbejdere Samuel Selvam, Dorai, Rajaratthinam og Ms. Menakshi. På mødet aftales landsbybesøg, CDT netværksseminar, evalueringsmøde med lederne i netværket og heldagsmøde med SEAS.

21.2.15: Besøg i to landsbyer: Neelamangalam og Pommarajaburam.

4.3.15: Heldagsmøde i Mahabalipuram. Deltagelse i Irula nytårs festival om aftenen + nytårsritualer og vielser ved solopgang næste dag.

Møde i Mahabalipuram 1983

Svalerne har en lang fælles historie med SEAS.

I de første mange år var det kun os, som kunne tage billeder.

Møde i Mahabalipuram 2015

Vi har aftalt at scanne fotos af SEAS fra

1980'erne og give dem kopier ved næste års besøg.

Baggrund og status

SEAS er svalernes ældste samarbejdspartner. Vi har finansieret deres arbejde i to perioder. Første periode fra 1984 – 1994 og igen siden 2007.

SEAS ønsker ikke at søge støtte hos andre udenlandske donorer, da de mener, at andre donorer blander sig for meget, uden at have tilstrækkelig viden om arbejdet. I den 13 år lange periode hvor Svalerne ikke støttede SEAS, klarede de sig derfor igennem med den støtte, de kunne få lokalt.

SEAS-gruppen, eller familien som de ynder at kalde sig, består af 4 medarbejdere, hvoraf de 3 ældste er uden anden formel uddannelse end folkeskolen. De har arbejdet hele deres voksenliv med at organisere, motivere og bistå de fattigste i et stort lokalområde, som de selv fortsat er en integreret del af. De har modtaget flere indiske priser for denne indsats.

Den aktuelle 3-årige partnerskabsaftale "TRIBAL EMPOWERMENT PROGRAMME" løber fra juni 2014 til udgangen af maj 2017. Det nye i dette program er fokus på og træning i menneskerettigheder, foruden mediering og rådgivning i de enkelte familier og landsbyer/enklaver. Det sidste skyldes især, at der er udbredt alkoholmisbrug og brudte familier, hvor børn i nogle tilfælde efterlades alene tilbage.

Den projektbeskrivelse som danner grundlag for partnerskabsaftalen, er udarbejdet på grundlag af et stort frivillig-møde i maj 2014. På dette møde deltog lederne fra de mange sangams (landsbygrupper) som SEAS gennem tiden har etableret. På mødet blev det forgangne år evalueret og man diskuterede sig frem til indsatområderne for de kommende år.

Årsrapporter

Det kan godt være ret svært at læse og forstå nogle af de årsrapporter vi får fra vores partnerorganisationer. Langt de fleste medarbejdere i svalernes partnerorganisationer er ikke højtuddannede, deres engelskkundskaber er derfor begrænsede og de tænker ikke struktur på samme måde som vi gør. Vi har brug for relevante og overskuelige informationer om partnernes arbejde. På forrige partnerskabsbesøg (dec. 2013) havde vi derfor en skabelon til årsrapporter med ud, som vi foreslog partnerne at bruge. SEAS har brugt skabelonen i deres sidste årsrapport, hvilket gør, at vi får flere relevante informationer samtidig med, at rapporten er mere overskuelig og letlæselig. Herligt!

Succeskriterier

Anerledes står det til med succeskriterier. CISU kræver at man anvender succeskriterier i forbindelse med deres støtte til netværket CDT. Det har været en anledning til at opfordre partnerorganisationerne til i det hele taget at bruge succeskriterier som et styringsredskab i deres arbejde. Vi har vel samtidigt haft en forestilling om, at det kunne medvirke til at gøre årsrapporterne mere strukturerede. I løbet af de senere år har vi derfor forklaret begrebet og diskuteret det indgående med vores partnere. Tidligere partnerskabsrejsende har også opstillet succeskriterier sammen med SEAS i forbindelse med partnerskabsaftalen 2011-14. Trods indsatsen og trods partnernes velvillige indstilling har det ikke været nogen succes. Det fungerer ikke for dem. De arbejder på en anden måde.

Arbejdsmetode

Arbejdsmetoden viser sig for eksempel, når den ene af de landsbyer som vi besøgte i år, Neelamangalam, ikke er på listerne over de landsbyer/enklaver som SEAS arbejder i. SEAS er blevet opmærksomme på, at der findes en gruppe irulaer dér, som har behov for en gennemgribende indsats. Derfor går de i gang, uden tanke på hvad der står i succeskriterier, projektbeskrivelser og lignende.

De arbejder helhedsorienteret, fleksibelt og ligeværdigt. Beboerne fortæller da også, at SEAS er anderledes end andre NGO'er, som de har været præsenteret for. SEAS bruger den tid det tager, at få etableret gensidig tillid. Det betyder for eksempel, at de spiser og sover i landsbyen, indtil der er etableret en god og ligeværdig kontakt. SEAS er kendt for, at de ikke bare kommer for en kort periode, men at deres støtte er langsigtet og giver beboerne redskaber til at kæmpe for deres rettigheder. I modsætning til andre NGO'er i området er det ikke specifikt børn, kvinder, jordrettigheder eller noget fjerde, som de fokuserer på – men helheden - alt det der skal til, for at enklaven/landsbyen kan komme så meget på fode, at de begynder at kunne se en vej ud af den mest fornedrende fattigdom.

Landsbybesøg

SEAS arbejder i øjeblikket i 22 landsbyer, eller rettere enklaver af irulaer, der som oftest lever i udkanten af landsbyerne eller helt for sig ude i 'bushen'. De to landsbyer vi besøgte i år er ikke tidligere besøgt af Svalerne. Den først landsby ligger i et meget tørt område. Folk her er åbenlyst meget fattige og SEAS er først lige begyndt at arbejde her. I den anden landsby går det noget bedre, om end der stadig er meget at gøre. Begge landsbyer ligger langt væk og vi valgte derfor at leje en bil, så vi kunne nå ud til begge landsbyer på en dag.

Neelamangalam

SEAS har kun arbejdet i Neelamangalam i ½ år. Gruppen af irulaer har boet her i flere generationer; men deres eksistens er endnu ikke anerkendt af lokalrådet (Panchayat Raj) og de mangler de fleste af de dokumenter, som skal til for at bevise, at de hører til i området.

Beboerne fungerer som daglejere for nabobønderne. Tidligere kunne de supplere denne indtægt ved at sælge skind fra kobraslanger og kaktus til fremstilling af måtter, men det er ikke længere tilladt at slå kobraslangerne ihjel og der er ikke længere et marked for kaktus. Både mænd og kvinder er derfor tvunget til at søge arbejde længere væk.

Fattigdommen tvinger folk til at tage dårlige jobs og risikable lån. Det leder ofte til gældsslaveri - hvor lønnen er så dårlig, og gælden og renterne så stor – at man fanges i en fælde hvor man arbejder uden løn i årevis og uden mulighed for at sige op.

Devi, en gældsslave.

Devi er en ung kvinde, der har prøvet gældsslaveriet på egen krop. Hun arbejdede sammen med andre på en rismølle. Hun fortæller, at hun har arbejdet på møllen siden hun var barn, men at hun ikke ved hvor længe, da hun ikke kender sin alder. Hendes mor havde taget et lån hos rismølle-ejeren på 4000 rupees og hun selv 1000 rupees til sit bryllup (= ca. 500 kr. i alt). Da moren blev skilt fra faren, blev muligheden for at afdrage svær. Samtidigt satte rismølleejeren større renter på og gælden lød på 10.000 rupees. Da lønnen ligger på ca. 100 rupee om dagen og hun havde to børn at forsørge, var det alt i alt helt uoverskueligt for hende.

SEAS gik derfor ind i sagen. Da rismølle-ejeren hørte om, at Devi kæmpede for sin ret og blev bakket op i det, blev han nervøs og lod hende gå, da hun havde afdraget sit oprindelige lån på 6000 rupees inklusive renter. Hun fortæller, at hun ofte måtte faste, for at få råd til det, men er stolt over at det lykkedes – og at hun fik tilkæmpet sig sin ret til at rejse, da lånet var afbetalt.

Men Devi havde stadig brug for penge og søgte derefter job i Madurai, som ligger mere end 12 timers rejse væk. De første 3 mdr. var rimelige, men derefter begyndte hun at tjene mindre og hun sad igen i gældsslaveri. Endnu engang blev hun hjulpet ud af denne situation og i skrivende stund har hun ikke haft lønarbejde siden.

Det går ud over børnenes skolegang, når forældrene ikke kan være hjemme til at motivere og støtte børnene. Nogle af børnene kommer af den grund slet ikke i skole, mens andre løber hjem fra skolen, hvis de møder problemer. Og de *har* problemer i skolen, hvor de bliver set ned på og mobbet fordi de er irulaer. Menaksi er den af de fire SEAS medarbejdere, som arbejder mest i denne landsby. Hun har som noget af det første taget kontakt til skolen, for at få dem til at behandle irula-børnene ordenligt og i det hele taget arbejde for at få dem integreret i samfundet.

Pommarajaburam

Landsbyen ligger ved en søbred. Adgangen til vand betyder at der er flere bønder i området, som irulaerne kan arbejde hos. Det er daglejer- eller sæsonarbejde, så det er klart at indtægtsmulighederne svinger meget. Men de fortæller, at de alt i alt klarer sig meget godt. Irulaerne har ikke selv jord til dyrkning. Faktisk har de ikke engang jord, hvor de kan begrave deres døde, sådan som deres tradition er. Prisen på jord er alt for høj og de må i stedet brænde deres døde.

Landsbybeboerne fortæller at alle børnene nu går i skole. Hvis et af børnene ikke møder op, kommer der en lærer ned i landsbyen for at se, hvad grunden kan være. Der er endda mulighed for ekstraundervisning efter skole.

Denne lille pige blev bedt om at vise os sine medaljer. Hun har vundet dem i en sang & danse konkurrence for skolebørn i hele distriktet.

Det er noget som alle i landsbyen tilsyneladende er meget, meget stolte af – og det siger måske noget om, at integrationen ind i det indiske samfund først lige er begyndt.

SEAS har arbejdet i Pommarajaburam i 3 år. Der er oprettet en sangam (beboersammenslutning) og også en opsparingsgruppe (SHG) med 12 kvinder. Kvinderne lægger hver 120 rupees om måneden. Indtil videre har de ikke investeret pengene i noget, men medlemmerne kan låne penge i nødsituationer eller til for eksempel bryllup.

Sangamen har et godt samarbejde med lokalrådet (Panchayat Raj) og de har da også opnået forbedringer i form af gadebelysning, en betonvej og en vandpost/tank. Sangammen samarbejder også med en nabolandsby i det man kalder en ward. Warden er en enhed som kan stille med en kandidat til valg i lokalrådet - Panchayat Raj. Der er valg hvert 5 år og det er ikke utænkeligt at irulaerne stiller med kandidat ved næste valg, selvom de umiddelbart mener, at det kræver både uddannelse og penge.

Den ene partnerskabsrejsende genkender en kvinde, som deltog i netværksmødet (CDT) ved sidste års svalebesøg. Kvinden hedder Janaka og hun har deltaget i flere af de træningsseminarer, som netværket CDT arrangerer.

Janaka fortæller, at hvor hendes verden før indskrænkede sig til hus og familie – så har hun nu fået styrke og viden nok, til at tale med folk som har magt. Hun har fået kendskab til verden og til de rettigheder som lovgivningen giver hende. Janaka er blevet en resurse for landsbyen og hun udstråler stor glæde ved det. En af Janaka's opgaver er, at være med at skaffe landsbybeboerne alle de dokumenter og ID papirer som er så nødvendige, hvis landsbyen skal klare sig på længere sigt.

Samlet vurdering

Det er sjældent, at socialarbejdere er i stand til at blive ved og ved med at arbejde engageret i direkte kontakt med de mest fattige, uden at fjerne sig fra dem. Det gælder i Danmark og det gælder andre steder. De fleste socialarbejdere bliver trætte og trækker sig på den ene eller anden måde. Det kan være, de placerer sig bag et skrivebord i et kontor, eller de arbejder videre; men på en mere distanceret og måske resigneret måde.

De tre SEAS folk som har været med fra begyndelsen (Selvam, Dorai og Rajaratthinam) er nu i 50erne og den kvindelige medarbejder Menakshi er noget yngre. Deres fortsatte engagement kombineret med den erfaring og viden som de har oparbejdet, gør dem særdeles kvalificerede til det arbejde som de gør.

I Svalerne kan vi være glade for at have en så kvalificeret partner. Og vi kan være stolte over at vi selv har været med til at gøre det muligt for SEAS at udvikle sig og være til gavn for de allermest fattige.

RPWO, Rural People's Welfare Organization

Program

26.2.15: 2 Landsbybesøg

27.2.15: Heldagsmøde med RPWO på deres kontor i Chengam

Baggrund og status

RPWO er i et 3-årigt projekt i perioden 2014-2017 med titlen: Enable the Tribal Irulars to win over Better life.

Landsbybesøg i Moonrampatti

Vi skulle besøge to landsbyer denne dag. Turen til den første landsby var lang, da vi kørte i 'auto' (rickshaw) dertil og der var nok omkring 70 km på dårlige veje. Vi anbefaler leje af bil til sådanne afstande i disse områder.

RPWO har været i Moonrampatti i mere end ti år, og har støttet dem i flere ting, der er lykkedes. Landbyens SHG (opsparings-gruppe) var deres nuværende store succes. De har sparet tilstrækkeligt op til at blive registreret for at kunne tage banklån og har derefter valgt at låne penge til geder. Pengene er fordelt, så flere hushold har fået hver deres portion geder. De viste os stolt gederne frem ved flere familier, nogle havde endda fået kid.

SHG-lederen fortæller, at de stadig har mange problemer. For mange, men langt fra alle, er det lykkedes at få Community

Certificate og Tribal Certificate. Tribal-certifikatet giver dem rettigheder og støttemuligheder. Men dette er kun første skridt, da det reelt set er svært at opnå disse rettigheder. De viser os, at det fx kan give ret til arbejdsskade-erstatning.

De fortæller, at de har haft glæde af at organisere sig, og at de med underskriftserklæringer i hånden har skaffet sig en asfaltvej til deres enklave, vand og el. Nogle gange mødes blot kvinderne men ved vigtige emner også mænd. Det er både mænd og kvinders penge der indgår i regnskabet, men det er kvinderne der styrer opsparingen. De har desuden en gruppe, der arbejder med rettigheder til skoven, en Forest Right Group, med 10-15 medlemmer, hvor de arbejder for retten til at samle honning og lade dyr græsse.

Af vigtige problemer nævner de desuden, at de ønsker bedre bade- og toiletforhold, da der er 1 km til det nærmeste. Et andet meget vigtigt punkt er deres arbejde med at få patta (skøde) på den jord de bor på og de er i den forbindelse kommet i kontakt med de lokale myndigheder. På den front er der lang vej, da de bor i et område staten ikke vil anerkende som et sted, man kan få skøde til grundet beliggenheden ved floderne, der bliver oversvømmet. Nogle har fået et skøde, men de mener, at det er falsk. De har indtil videre boet her i 50 år/ tre generationer. Regeringen vil i stedet give dem noget andet jord, men der er uenigheder i landsbyen om, hvorvidt de skal flytte. Dels grundet tradition og dels usikkerhed om forholdene et nyt sted. RPWO har givet dem dels viden om, hvad de har ret til og styrke til at kæmpe for at nå dertil ved for eksempel at organisere sig og gå til myndighederne.

Skolen ligger kun 400 meter væk og går op til 8. klasse. De mindste børn er glade for at gå der, men i de største klasser bliver de væk. Lærerne beder forældrene komme med børnene, men forældrene er ofte væk på arbejde og bedsteforældrene får dem ikke af sted – de kender ikke til vigtigheden af det. Disse børn er, som i mange irula-samfund, den første generation i skolen. Forældrene siger dog, at børnene her bliver behandlet lig med de andre.

RPWO har sammen med landsbyens forældre fået en ide. De vil skabe et "hostel" i den lokale større by Chengam for de ældre skolebørn, fx fra 6-12. klasse. De skal så gå på den større og bedre skole i byen med blandet gruppe af andre børn og sove, passes, motiveres og have uformel rettighedstræning efter skole på dette hostel. De spørger om Svalerne kan støtte. Forældrene bakker op, selvom det ville være rart med noget tættere på. De ville allerhelst kunne arbejde i skoven og selv sende børnene i skole mere lokalt. Skolen der ellers tager børnene fra 8. klasse ligger 5 km væk, men bussen kører for uregelmæssigt.

Vi tager hermed ideen med videre, men har forklaret dem, at det ikke er sandsynligt at Svalerne kan støtte.

Kvinden, der vil have offentlig stilling

En ung kvinde og mor i landsbyen, Danabakkiyam, har afsluttet 10. klasse. Hun søger efter job, gerne i det offentlige, og RPWO hjælper hende. Det er meget svært og hun bliver afvist, da hun er irula. De kæmper hendes sag og en stilling hun har søgt bliver nu holdt åben, indtil sagen er afklaret. De har brugt RTI, national Right To Information act, til at beskrive hendes ret til arbejdet.

Hun støder dog på flere problemer, myndighedspersoner fra højere kaster åbner hendes breve og afleverer dem for sent til hende. Det er sket flere gange og de viser en stak breve frem, hvor hun fx er kaldt til samtale, men ikke får brevet i tide.

Hun drømmer om at en offentlig ansættelse kan inspirere andre irulaer til at sigte højt. Hun har fået mod og blod på tanden og hun tror på, at det skal lykkes.

Landsbybesøg i Ananthavadi, JJ Nagar

Denne landsby blev sidst besøgt af Birthe og Sandra for 2 år siden.

RPWO har arbejdet i denne landsby i 15 år.

I løbet af disse år har landsbyen blandt andet fået vand og en betonvej ind til, og ind igennem, landsbyen. Landsbyen, som består af 50 familier, er placeret på et område som ejes af skovmyndighederne. Det betyder at de til enhver tid kan blive bedt om at flytte. De har nu fået skøde (patta) på et stykke jord ved siden af. RPWO har hjulpet dem med at få et banklån til opførelse af huse på grunden(e), men der mangler dog stadig penge til dette byggeri.

Landsbyen har derudover opnået at få en repræsentant valgt ind i lokalrådet, Panchayat ward: Mr. Maasilamami, som er valgt for anden gang. Maasilamami fortæller, at han føler sig hørt i Panchayat. Panchayat har da også anderkendt de rettigheder, som Irula har til at høste honning, bark og lignende.

I 5 af de landsbyer som RPWO arbejder i er det etableret Skovrettighedsgrupper (FRG, Forrest Rights Groups), men kun i Ananthavadi fungerer det angiveligt rigtig godt. De har slået sig sammen med en nabolandsby, så der i alt er 15 medlemmer i Skovrettighedsgruppen. Folkene fra den anden landsby har truet skov-myndighederne, med henblik på at opnå de rettigheder de rent faktisk har, ifølge lovgivningen. Det føler de sig dog ikke stærke nok til i Ananthavadi. På distriktsniveauet (Taluk) er skov-rettighederne endnu ikke anerkendt, men folk er i færd med at danne en komité, som skal arbejde for dette. Slutteligt skal Irulaernes ret til at høste i skoven anerkendes på nationalt niveau, det vil sige af staten Tamil Nadu. Der er dog lang vej endnu, før dette vil ske.

Landsbyens indtægter kommer fra høst af honning, visse typer bark (bruges til medicin) og lignede fra skoven - hvilket myndighederne jo indtil videre anser for at være ulovligt. Derudover tager de arbejde som daglejere på omkringliggende gårde. Lønnen her er 5 kr. for en hel dags arbejde. En del rejser langt væk, i op til et år ad gangen, for at arbejde i forskellige former for industri.

Børnene går i en skole som ligger få hundrede meter fra landsbyen. Mange dropper dog ud i 4 eller 5 klasse, det vil sige inden de skal begynde i en skole for de højere klasser. Denne skole ligger 5 km. væk og derudover har de dårligt råd til at købe de bøger de skal bruge.

Ud over skovrettighedsgruppen er der også dannet en selvhjæpsgruppe (SHG), det vil sige en opsparingsgruppe, hvor planen er at investere i geder når der er sparet tilstrækkeligt op.

Yderligere er der 2 tempelgrupper, som dyrker hver sine hinduguder.

3 fra landsbyen vil deltage i det kommende CDT-netværksmøde. Den ene er Raja. De øvrige 2 var endnu ikke udpeget under vores besøg.

Adspurgt fortæller landsbybeboerne at de gerne ville flytte tilbage til skoven, hvis det var muligt. De ønsker sig skoven tilbage, af hensyn til deres børn og børnebørn. I det mindste vil de gerne have rettigheder til noget jord, som de så kan dyrke. De har boet 30 år i deres nuværende landsby, efter at være tvunget væk fra et andet sted. De har mødt meget modgang og det gentager sig hele tiden, fordi deres position er så sårbar.

Møde med lederne i RPWO

Vi har en lang dags møde her, da vi udover at tale om deres arbejde i landsbyerne og skal tale med dem, om deres opgave med at være administratorer af CISU-midlerne til CDT-netværket. Vi ved på forhånd, at det har været svært for dem at administrere til fulde, da CISUs krav til bilag er meget strikse.

Vi starter ud med at tale om deres arbejde i landsbyerne. De har fokus på, at hjælpe beboerne videre med at få deres retmæssige papirer i orden og bevidstgøre dem om regler og organisering. Ofte har myndighederne ikke selv kendskab til eller anerkender lovgivningen om irulaers brug af skoven. RPWOs leder Mr. Kumar fortæller i øvrigt, at de arbejder på, at lave ID-kort som de vil skrive loven på, så både personen selv og myndighedspersonerne kan læse det ved tvivlsspørgsmål i skoven.

Det er et stort arbejde at skaffe de relevante papirer person for person og de vil i landsbyen Kundam prøve at søge for en større gruppe personer af gangen og få myndighederne ud i landsbyen og lave det på stedet. De arbejder stadig i 15 landsbyer. De er ved at skifte ca. 5 ud med 5 nye. De er stadig i proces med at finde frem til, om det vil fungere. RPWO har ikke været helt gode nok til at kunne fremlægge deres eget og CDTs regnskab, selvom det har været revisor-godkendt. Vi havde en længere snak med dem om, at de skal samle op på dette problem og vi gennemgik, hvorfor det er så vigtigt at have rigtig godt styr på det. Da vi mødte dem igen ugen efter i forbindelse med netværksmødet, da havde de fået samlet deres CDT regnskab sammen til os.

CDT - netværket

RPWO er glade for samarbejdet. Landsbyboerne vil gerne deltage og det styrker RPWO at have dette tilbud. De sigter efter, at det er de samme, der deltager hver gang, men der er af praktiske grunde nødt til at være forskellige med også.

I samarbejdet er de glade for at kunne bygge bånd og siger, at det endnu blot er et barn. På en skala fra 1-10 giver de det først 6, derefter 4. De fortæller, at de føler sig overbebyrdede med opgaven pga. regnskabsarbejdet og at kommunikation, transport og planlægning er udfordringer. Vi talte længe med dem ang. regnskabsarbejdet og ser en nødvendighed i, at de bliver kapacitetsopbygget på dette punkt og får professionel støtte. Heldigvis er der budgetteret med dette i CISU-projektet og der kan derfor arbejdes fremad. De foreslår desuden, at kommunikationen med Svalerne foregår over skype-møder.

Anbefaling

RPWO virker meget engagerede i landsbyerne og de bliver genkendt og rost. Folk virker til at have tillid til dem og de kan se fremskridt og forventer støtte i fremtiden. Vi har et godt indtryk, af både organisationens medarbejdere og deres oprigtighed i deres arbejde. Vi skal løbende holde øje med, om deres udvikling i regnskabsdelen holdes ved lige og at de får støtte til arbejdet hele vejen.

RDC, Rural Development Council

Program

- 28.2.15: Uformelt møde med den ene leder, J. Stalin, ved ankomsten om aftenen.
- 1.3.15: 2 landsbybesøg
- 2.3.15: Møde med kvindegrupper, frivillige og ansatte. Møder med ledelse og ansatte.

Baggrund og status

Aktuelt støtter Svalerne et projekt som har kvinder og store piger som målgruppe. "*Establish sustainable Families through Economical and Educational Empowerment of Adivasi women and Adolescent Girls*", hedder det, eller blot "*Women and Adolescents girls Empowerment Program*". Vi har en 3-årig partnerskabsaftale for dette projekt. Projektet udløber i oktober 2015. Før dette projekt har Svalerne støttet to 1-årige RDC projekter.

RDC adskiller sig på flere punkter væsentligt fra de to andre organisationer i netværket CDT.

For det første, arbejder de i et bjergområde, Nilgiri. Irulaer har deres oprindelse i de skovklædte Nilgiri-bjerge, som nu for en stor del enten er overtaget af private, fredet og/eller udlagt til nationalparker. I RDCs område bor irulaerne nu i landsbyer, der er etableret uden for de skovområder, som de kommer fra. De har alt for lidt jord til, at de kan leve af det og de må kæmpe, for den ret de har til at høste afgrøder i skoven.

For det andet arbejder RDC i et meget stort område, omfattende 120 landsbyer med en samlet befolkning på 30 - 40.000 mennesker. Dette arbejde består i at skaffe sundhedsydelse, veje, børnehaver, etc. til landsbyerne. Det er et arbejde, som primært består i at påvirke det politisk-administrative niveau, men også i, for eksempel, at administrere den mobile sundhedsklinik.

For det tredje arbejder RDCs ledere ikke selv i landsbyerne til daglig. Det er ansatte socialarbejdere, som står for den primære kontakt til målgruppen for de projekter som Svalerne støtter.

RDC er på mange måder den mest resursestærke af de organisationer, som Svalerne støtter i Indien. Lederne Gowri og Stalin er relativt højtuddannede og de fungerer som konsulenter i forskellige sammenhænge. RDC har deres egen hjemmeside - www.rdctribal.in – noget som er nærmest utænkeligt for de to andre partnere, der først lige er ved at lære at bruge en computer.

RDC ønsker at søge Svalerne om støtte i en ny 3-årig periode. Adspurgt om hvor stor en organisation de ideelt set syntes, at RDC skal være, svarer Stalin og Gowri efter nogen tøven, at de godt kunne tænke sig/forestille sig en medarbejderstab på 50.

Landsbybesøg i Beallatti

Det er kun 3. gang RDC er i denne landsby, som ligger ca. 70 km. væk og som de af samme grund ikke har arbejdet i, før de for et år siden fik en projektbil.

Landsbyen består af 17 murede huse, som er 10 år gamle og som hver er hjem for 2-3 familier. 50 familier i alt, eller 300 mennesker.

I forbindelse med nytårsfestivalen den 23. marts samles irulaer fra et stort område i Beallatti. Folk fra andre samfundsgrupper kommer ved denne lejlighed til festivalen for at tilbyde lån og tage især børnene med som gældsslaver i bomulds- og murstensproduktionen.

Festivalen giver RDC lejlighed til at tale med en større forsamling og lade irulaerne høre fra hinanden hvad det er RDC kan hjælpe dem med. RDC vil samtidigt lave interviews og indsamle viden fra irulaerne i dette område om hvad det er for problemer, de står overfor.

Da vi ankommer til landsbyen, dukker et par ældre mænd og enkelte kvinder op, plus naturligvis børn. 'Alle' er ude i skoven. På et tidspunkt kom en meget vred kvinde, som råbte af de forsamlede irulaer, at de skulle lade være med at spilde deres tid på at snakke med fremmede (RDC), for det ender alligevel altid med, at de bliver snydt. Det viser sig, at der har været en sag, hvor RDC frivillige har snydt folk. De er derfor ikke længere del af RDCs arbejde.

Gowri fortæller om, hvad det er RDC kan hjælpe dem med, hvis de samarbejder: At kun hvis de organiserer sig, har de gennemslagskraft, at RDC allerede har sørget for mobil sundhedsklinik, at RDC kan hjælpe dem med at skaffe nødvendige dokumenter, etc. Det er tydeligt at Gowri er god til pep-talk, men ind imellem er der også mange betænkelige ansigter. Folk spørger ind til mulighederne for at få skøde (patta) på den jord de bor på og Gowri forklarer, at det er lykkedes andre at få dette.

Landsbybesøg i Kottaiyurkollai

RDC har arbejdet i denne landsby i 15 år. Svalerne har været på besøg i landsbyen mindst tre gange før. Landsbyen består af 120 huse med 1-2 familier i hver og den ligger i et naturreservat. Nogle af husene var blevet sat i stand og malet siden sidste år, hvilket vi ser som et godt tegn midt i elendigheden. Næsten alle har Community Certificate, hvilket betyder, at de har juridisk anerkendelse af deres ret til at bo der.

Vi ankom efter solnedgang, da mange arbejder i dagtimerne. Vi mødtes først med kvinder og unge piger, dernæst med landsbyledere, det vil sige ældre mænd.

Det var svært for vores tolk at forstå hvad folk sagde, fordi de taler med dialekt og det lykkedes os ikke at få en egentlig samtale med kvinderne, uden at Gowri var ind over. Vores indtryk var, at Gowri svarede på kvindernes vegne, i stedet for at oversætte hvad de sagde; men det er ikke noget, vi kan være sikre på. Ca. 15 kvinder og store piger deltog i mødet, som var ret ufokuseret, for ikke at sige kaotisk. En af kvinderne viste os en symaskine, som hun havde fået efter at have deltaget i et kursus, som RDC havde arrangeret. Kvinden havde nu til opgave at lære andre kvinder at sy på symaskine. Vi spurgte, hvad de ellers har fået ud af RDCs arbejde og de svarede, at de har fået viden om hygiejne og at der er nu færre piger, som bliver gift i en meget ung alder.

Ved mødet med landsbylederne deltog en af de traditionelle ledere, som Svalerne også mødte sidste år. Derudover deltog også en øverste leder, som er anerkendt af myndighederne. Denne øverste leder bor uden for landsbyen, hvor han har fået tildelt noget landbrugsjord. Han havde et helt andet udseende end de øvrige og vi spurgte derfor om han rent faktisk var Irula. Det var han, men han forklarede, at han blandt andet havde været i New Delhi og at han havde lært at klæde sig på en anden måde.

Landsbyens overordnede problem er, at selvom de har boet der i flere generationer og selvom de har regeringsbyggede huse og en grundskole, så er deres status fortsat meget usikker: De har slet ikke jord nok til at kunne ernære sig og selvom lovgivningen giver dem ret til at høste visse ting i skoven, så prøver både myndigheder og private at forhindre dem i dette. Aktuelt forsøger myndighederne at få dem til helt at flytte fra landsbyen ved at tilbyde dem en sum penge. RDC advarer mod dette, da det bare vil splitte dem op og gøre at alle kommer til at stå endnu svagere.

Mændene fortæller at de har holdt møde med andre Irula-landsbyer i reservatet og skrevet en fælles erklæring til myndighederne. De planlægger at mødes oftere og organisere sig yderligere. Som eksempel på de problemer de har, fortæller de, at et par mænd fra landsbyen for nylig var fængslet i 3 måneder, fordi nogen havde dræbt en elefant og givet irulaerne skylden. Stalin fortalte at RDC havde hjulpet med at få dem ud af fængslet. Mændene havde ikke hørt om CDT netværket, men Stalin inviterede dem på stedet med til det kommende møde og de sagde, at det ville de overveje.

Kvinde med symaskine i Kottaiyurkollai

Møde på RDCs kontor med repræsentanter fra kvindegrupper

Møde med kvindegrupperne

Den del af RDCs arbejde som Svalerne finansierer, handler som nævnt om at støtte til kvinder og halv voksne piger. Det sker i 10 udvalgte landsbyer og omfatter i alt ca. 250 kvinder/piger. Formålet med projektet er, at lære kvinderne basale læse- og skrivefærdigheder, foruden at undervise dem i sundhed og hygiejne, med særlig fokus på reproduktiv sundhed. RDC lægger meget vægt på at forebygge tidlige ægteskaber.

Der er to fuldtidsmedarbejdere ansat til at gennemføre dette arbejde, sammen med frivillige fra landsbyerne og under supervision fra Gowri.

I år deltog 15 kvinder/piger i mødet på RDC kontor. Det var stort set de samme, som deltog ved mødet med sidste års partnerskabsrejsende. Der var repræsentanter fra 6 forskellige landsbyer. Langt de fleste kom dog fra Kodaikarai, Kottaiyurkollai og Lakshmpuram.

Kvinderne fortalte kort om deres frivilligarbejde i landsbyen og hvad de har opnået. For eksempel fortalte Nagamma fra Lakshmpuram, at hun som frivillig leder blandt andet har fået etableret en børnehave. Hun har i øvrigt også deltaget i alle CDT seminarerne. Shoba fra Kodaikarai fortalte, at hun var blevet skilt fra sin kastehindu-mand og nu var alene med 3 børn. Hun har efter skilsmissen formået at tage en uddannelse som skrædder, mens hendes mor har passet børnene. Begge disse ting er sket med støtte fra RDC.

Slavelignende arbejde i bomuldsproduktionen var et af emnerne på mødet. Store piger/teenagere bliver ansat på 3-årige kontrakter til et ekstremt hårdt arbejde. Pigernes forældre låner penge af arbejdsgiveren, som lover at betale et beløb til medgiften, når pigen fylder 18 år. Pigerne har ingen fritid - de har for eksempel ikke mulighed for at møde forældre, som kommer for at se til dem. På mødet deltog 2 piger som RDC havde hjulpet ud af kontrakten.

Møde med ledelse og ansatte

Til stede: Gowri og Stalin, foruden Latha og Thomas, som begge nu er fuldtidsansatte.

Gowri redegjorde for projektet, samarbejdet med Svalerne og den årsrapport som vi har fået tilsendt, efter at vi rejste fra København.

RDC får i øjeblikket ikke støtte fra andre udenlandske organisationer og de beder derfor Svalerne om for det først, at hjælpe dem med at finde mulige udenlandske donorer (de mener i øvrigt, at Kirsten har lovet dem at skaffe kontakter til en dansk børneorganisation) og for det andet, at give dem en anbefaling som de kan vedlægge ansøgninger til donorer.

Vi aftaler med dem, at vi under alle omstændigheder sender dem information om Fair Trade, fordi et af deres primære projektformål er at skaffe irulaer en indtægt ved at forarbejde produkter fra skoven – for eksempel honning og sæbenødder.

RDC ønsker som nævnt at søge Svalerne om støtte igen, når den nuværende projektperiode udløber i september og vi fortæller dem hvor meget de maksimalt kan søge.

De partnerskabsrejsende pointerer derefter, at vi på den ene side anerkender værdien af at RDC arbejder på flere niveauer: Lobby-arbejde på det politiske og administrative niveau og udvikling på landsbyniveau. Vi har dog det problem, at landsbybesøgene ikke giver os tilstrækkelig god mulighed for at monitorere, hvordan arbejdet skrider frem. Landsbymøderne er kaotiske, vi kan ikke observere kommunikationen mellem medarbejdere og målgruppe, og vi får ikke lejlighed til at tale direkte med folk uden Gowris 'oversættelse'. Gowri undskylder de kaotiske møder i år, men PM fremhæver, at det var på samme måde sidste år. PM foreslår på den baggrund, at Gowri formulerer en metode til monitorering, som svalerne kan bruge ved partnerskabsbesøg og at denne 'metode' skrives ind i projektbeskrivelsen. PM foreslår at 'metoden' består i at de partnerskabsbesøgende tager på landsbybesøg sammen med den medarbejder, som arbejder i den pågældende landsby – evt. sammen med en tolk som taler både tamil og karnata og gerne efterfulgt af et møde med Gowri på RDCs kontor. Sidstnævnte fordi Gowri giver udtryk for, at det ikke alene vil være meget vanskeligt, men at der også vil opstå mange misforståelser.

Derudover anbefaler vi, at de i projektbeskrivelsen lister de landsbyer de arbejder i og med angivelse af hvilke medarbejdere der er tilknyttet de enkelte landsbyer. Slutteligt understreger vi, at det alene er bestyrelsen, som afgør hvilke organisationer svalerne støtter.

CDT netværket

I modsætning til SEAS og RPWO mener Stalin og Gowri, at det først og fremmest er organisationerne som har udbytte af CDT netværket. De mener desuden, at det bør være de samme frivillige, som deltager i alle CDTs træningsseminarer, så man på den måde kan få uddannet nogle gode frivillige ledere.

RDC er desuden utilfredse med RPWOs administration af pengene og vi gentager, jf. sidste års møde, at RPWO fik denne rolle, fordi CISU vil have, at pengene overføres til én konto. RDC ønsker dog at pengene overføres ligeligt til de 3 organisationer. Vi spørger, hvem der så skal være ansvarlige for bilag/borføring og om RPWO ikke vil blive stillet til ansvar lokalt (hos revisor) for de penge, som går ind på deres konto. Det mener Stalin og Gowri ikke.

Anbefaling

I forhold til netværket CDT kan RDC spille en væsentlig rolle på flere områder: For det første ved udveksling af viden med andre irulaer om de meget forskellige levekår, som findes for dem rundt om i Tamil Nadu. Det kan styrke den kulturelle identitet og samarbejdet om at opnå bedre levekår for Irula generelt. For det andet kan den måde RDC arbejder på inspirere de to andre organisationer og visa versa.

Imidlertid er det nødvendigt, at Svalerne for en dybere indsigt i det arbejde RDC gennemfører på landsbyniveau. Vi foreslår derfor, at Svalerne stiller krav om dette ved RDCs kommende ansøgning.

CDT, (Chengam-Denkanikottai-Thiroporur) Tribal Network of the Swallows

Program

- 20.2.15: Møde med SEAS ang. CDT-mødet, samarbejdet generelt og forberedelse
- 5.3.15: Møde med netværks-partnerne i Mahabalipuram
- 6-7.3.15: CDT-seminar i Tirurporur

Baggrund og status

Netværket består af alle tre Svale-partnere og forløber fra januar 2013 til december 2015 med støtte fra CISU. Netværkets partnere afholder på skift fire gange årligt seminarer for hinanden og mødes til idéudveksling og monitorering med Svalerne årligt. Netværket er til direkte glæde for organisationerne selv og for de deltagere fra landsbyerne, der deltager på disse seminarer, hvor de mødes på tværs – og som tager deres læring med tilbage i landsbyerne. Alle tre organisationer ønsker at forsætte netværket fra 2016, da det giver rigtig god mening at lære af hinanden ifht metoder og resultater og at de hører fra deltagerne, at det har stor betydning at mødes irula til irula på tværs er regionen. Irulaerne rundt om i landet har dels nogle af de samme udfordringer, men også forskellige fremskridt, som de inspireres af. Der er udfordringer ifht et krav om detaljeret bilags- og regnskabsføring for netværket. Det er både en stor opgave for Svalerne i Danmark og en større administrativ opgave for vores partnere, og vi brugte derfor energi på mødet på at finde fælles løsninger. Ud over mødeaktivitet blandt parterne deltog Svalerne på et af de fire årlige seminarer.

CDT-leder-møder

Lederne fra hver partner-organisation deltog i et møde med Svalerne d. 5/3-15 på vores hotel i Mahabalipuram. Her gennemgik vi deres overordnede resultater og udfordringer. Vi fik afklaring på nogle spørgsmål ang. antallet af afholdte møder og deres regnskab i forbindelse med disse. Vi efterspørger styrkelse af bogholderiet og partnerne er enige – der er penge i deres budget til en bogholder, og denne vil hjælpe de administrative del af CDT, RPWO, med indsamling af kvitteringer og dertilhørende bogholderi.

CDT-seminar

Seminaret forløb over to dage – en fredag og en lørdag. Op til 15 deltagere fra hver organisation er inviteret, dog er ikke alle i stand til at deltage i hele forløbet.

En mere detaljeret beskrivelse af programmet findes i CDT-referatet.

Der var foredrag ved en Mr. Ambrose fra organisationen LRSA, Legal Resource for Social Action, der fortalte om menneskerettigheder, vigtigheden af bevidsthedsarbejde og rettigheder for irulaer. Herunder også anbefalinger til at deltagerne skal sprede deres viden i landsbyen, lytte til hinanden og sige deres mening – og at huske at uddannelse er vigtig. Undervejs i dagens program var der gruppearbejde om, nogle af deres mest centrale udfordringer er; manglende adgang til uddannelse, basale rettigheder såsom vand og ID-kort, og hvordan man så kommer videre.

En anden foredragsholder var Mr. Nelson fra et anerkendt universitet Loyola College, i dept. Fra "outreach" (opsøgende socialt arbejde). Han fik deltagerne til at tale om, dels hvad deres styrker er og dels, hvor de ønsker at komme hen i deres liv. Nogle svarede 'leve mit liv som nu', nogle drømmer om stenhuse og andre fik sat ord på, at de drømte om et liv uden diskrimination. Mr. Nelson gav i denne forelæsning motivation til at sætte sig høje mål og tro på, at de kan opnå.

Den tredje foredragsholder var med en erfaren leder fra en anden organisation, der arbejdede med udsatte grupper. Han kunne fortælle om, hvordan denne gruppe 'romaer', i Indien nu havde brudt mange bånd og at de ved organisering var nået langt.

Den tredje foredragsholder var med en erfaren leder fra en anden organisation, der arbejdede med udsatte grupper. Han kunne fortælle om, hvordan denne gruppe 'romaer', i Indien nu havde brudt mange bånd og at de ved organisering var nået langt.

Anbefaling

Det er vores opfattelse, at netværket bidrager til meget læring og motivation på tværs af irula-enklaver og at også lederne lærer meget af hinanden. Der er dog fortsat meget arbejde i at kommunikere ang. bogholderi og at lave regnskabet i Danmark. Vi vil i 2015 samle op på det regnskabsmæssige og kommunikere med CISU ang. vores udfordringer. Partnerne ønsker alle at fortsætte samarbejdet og omtaler det som et barn, der har meget at lære, men som allerede giver meget.

Besøg hos potentielt nye partnere

Program

- 24.2.15: Møde med RPDS i Salem
25.2.15: Møde med RPDS i Tiruvanmalai

RPDS, Rural Peoples Development Society - Salem

Vi besøgte som planlagt hjemmefra denne organisation i nærheden af Salem. De har søgt om penge til et et-årigt sundhed-trænings-program. De startede med at søge til et projekt ang. kvæg og indkomstgenerering og den ansøgning afviste vi. Siden kom denne, som vi har godkendt at besøge dem på baggrund af.

Besøget varede ca. 4½ time, med møde på deres kontor, landsbybesøg, kort besøg ved murstens-fabrikation og afsluttende møde på kontoret. Vi afholdt mødet primært med projektlederen Mr. Guvindaraj, men mødte også en frivillig kvinde og den aktivitetsansvarlige fra bestyrelsen, der havde været med til at skrive ansøgningen. De er cirka 11 ansatte og et antal frivillige. Vi har fået godt indtryk af dem.

De har været i gang i en række år og laver forskellige ting, blandt andet sundhedsundervisning og et bio-diversitetsprogram. De har igennem tiden haft forskellige projekter for målgruppen, blandt andet brønde og honning-produktion, som kvinderne stadig har glæde af, fortæller Mr. Guvindaraj.

Landsbyernes største problemer er sundhedsproblemer ifbm. graviditet og fødsel, grundet dårlig ernæring, arbejdsforhold og manglende adgang til vand. Desuden fortæller han, at mændene drikker og derfor ikke arbejder tilstrækkeligt – kvinderne bliver forsørgere.

Vi havde en række opklarende spørgsmål til ansøgningen, som vi fik tilfredsstillende svar på. Programmet er dog relativt snævert og de søger kun et år, hvilket ikke nødvendigvis sikrer en langsigtet forandring for målgruppen. Samtidig fortæller Govindaraj, at han mener, det bedste vi kan gøre nu, er støtte IGP (indkomstgenererende programmer), så kvinderne kan tjene deres egne penge under bedre forhold tæt ved deres hjem. Kvinderne ville kunne låne 10.000 INR til fx blomster eller frugt og en bod, som de kan sælge fra og efter 3 mdr. betale tilbage. Vi spørger indtil om mændene vil bakke op, og det mener han.

Han foreslår, at vi støtter sundhedsprojektet i et år (så vi lærer dem at kende) og derefter kan støtte IGP, som han ser som meget vigtigt.

RPDS har været i landsbyen Anupur for nogle år siden, men ingen af de fremmødte kvinder lader til at kende organisationen. Målgruppen er kvinderne i 30-40 familier. Govindaraj forklarer at deres arbejde ligger længere tilbage i tiden og var for en lidt anden målgruppe, de lidt ældre kvinder. Vi spørger ind til deres arbejde og hvordan de har det. Først siger de, at de ikke har problemer, men fortæller så om dårlige arbejdsforhold, ringe vand-muligheder og sundhedsudfordringer. Tidligere støttede organisationen en Sangam for kvinder, men det virkede ikke for dem, fortæller kvinderne. De kunne dog overveje at starte op igen.

I dette område arbejder landsbyens beboere primært i marker og i murstensproduktion. De arbejder kl. 9-14, hvorefter de har husligt arbejde. De arbejder cirka 3 dage om ugen alt efter hvad mulighed de har. Arbejdet giver vabler, de arbejder i direkte sol og de kan mærke det i lunger og hjerte (og det giver desuden i ansøgningen årsag til brok og høj fødsels- og børnedødelighed). Børnene er enten i skole eller med på arbejde.

De fortæller, at sundhedsplejersken kommer, men de skal gå langt dertil og der er langt til hospitalet. Ved forespørgsel siger de ja til, at de vil have lyst til at deltage i sundheds-kurser, hvis det var nogle timer pr dag. Måske mændene vil deltage også efter lidt tid.

En kvinde spørger til sidst, om vi kan give penge til deres tempel, de ikke har bygget færdigt.

På vejen derfra kører vi forbi en murstensfabrikation, for at se hvordan arbejdet foregår.

Konkluderende

Organisationen virker tillidsvækkende, men vi følte ikke at vi uden videre kunne vurdere deres resultater, da vi ikke mødte nogen, der har haft glæde af deres arbejde. Deres projekter virker lidt spredt, hvis ikke tilfældige og baseret på hvor midlerne kommer fra, fremfor en målrettet helhedstanke. Det undrer os, at de i anden omgang formulerer en ansøgning, der ligger i forlængelse af vores krav for så alligevel at ville dreje det til noget andet allerede efter et år. De formåede ikke til fulde at overbevise os om, at det var en langsigtet forandringsproces.

RPDS, Rural Peoples Development Society - Tiruvannamalai

Indiensudvalget har givet afslag – som tilsyneladende ikke er blevet sendt fra kontoret - på deres ansøgning om finansiering af forskellige udgifter i forbindelse med uddannelse af 50 piger til sygehjælpere/plejersker.

På grund af en misforståelse, som opstod fordi to ansøgerorganisationer har samme navn, mailede vi for at aftale et møde. Vi besluttede at besøge dem trods misforståelsen, eftersom det lå på vejen og vi syntes at deres ansøgning på mange måder lød interessant, om end den ikke falder inden for vores kriterier.

Lederen, Mr. K. Selvarasu, fortæller indledningsvist, at de blev registreret som organisation med ret til at modtage støtte fra udlandet i 1988 og at de blev støttet af Svalerne i 3 år fra 1993. Støtten fra Svalerne gik til indkomstgenererende aktiviteter i form af produktion af Papadam (tynde chips-lignende brød). Lederen husker at de havde besøg af 'direktøren' Lars.

RPDS har kontor og undervisningslokaler ca. 16 km. fra det centrale Tiruvannamalai. Vi holder møde der i 1½ time. Vi får et godt indtryk af både organisationen og af deres leder. Lederen har mange års erfaring med socialt arbejde og han fortæller gerne om de projekter, som er gennemført: Brøndboringer (finansieret af USA), oprettelse af selvhjælpsgrupper, SHGer: der findes 300 i området og de har et godt samarbejde med Panchayat Raj. Selvarasu var selv primus motor i et studie-gruppe projekt, som blev gennemført for 10 år siden.

Tilsyneladende er RPDS nu mest optaget af undervisning og de udbyder undervisning inden for en række paramedicinske områder, såsom laboratorietechnikker, røntgen teknikker, farmaceutisk assistent, sygeplejeassistent og sygehjælper assistent – alle 2 årige uddannelser.

Hvor godt det end måtte være, falder det uden for svalernes støttekriterier.

Afslutningsvist fortalte Selvarasu, at han går med tanker om at lave et projekt, som skal hjælpe børn ud af arbejde i stenbrud, primært ved at få dem ind i et skole/undervisningsforløb.

Selvarasu spørger også, om vi vil være behjælpelige med at finde andre danske organisationer, som kunne tænkes at finansiere deres uddannelsesprogrammer.

Konkluderende

Indiensudvalget vil overveje, om vi evt. skal opfordre dem til at sende en ansøgning om støtte til anti-børnearbejds-projektet.

Rejseplanen

19.2	Rejse fra Danmark til Indien	
20.2	Ankomst Chennai (kl. 01.45) og derfra til Mahabalipuram	Møde med tolk. Møde med SEAS vedr. planer med dem og med CDT. Forberedelse til landsbybesøg.
21.2	SEAS	2 landsbybesøg i lejet bil. Videoer + små interviews Referatskrivning og blogging.
Sø. 22.2	Fridag	Fridag i Mahabalipuram.
23.2	Rejse til Salem/ Attur RPDS	Tidligt morgenbus til Chennai + 5 timers togtur til Salem. Mødeforberedelse i tog og referatskrivning.
24.2	RPDS / Salem Rejse videre til Tiruvanamalai	Møde hos RPDS i landsby uden for Salem og møde med kvinder i en anden landsby + afsluttende møde på kontor. Rejse videre til Tiruvanumalai 5-6 timer med bus. ank. kl.22, kort møde med Kumar. Mødeforberedelse /RPDS og referat fra møderne dagen før.
25.2	RPDS i Tiruvanamalai	Mødeforberedelse om morgenen. Bus ud til organisationen og et par timers møde. Tempelbesøg og referatskrivning.
26.2	RPWO	Referatskrivning fortsat. Bus til Chengam. 2 landsbybesøg – mange timer i auto-richow + busser.
27.2	RPWO	Heldagsmøde med RPWO på deres kontor i Chengam.
28.2	Rejse til Denkanikottai RDC	Referatskrivning fra morgenstunden, mail-korrespondance på internetcafe. 5 timer i bus til Husur, hvor vi hentes af Stalin bil. Checkin hotel k. 22.
Sø. 1.3	RDC	Mødeforberedelse om morgenen. 2 landsbybesøg i bil. kl. 9-22.
2.3	RDC	Referatskrivning og mødeforberedelse. Møde fra 10.30-16.00. Bus til Husur og natbus til Chennai/Mahabalipuram.
3.3	Mahabalipuram	Ank. Mahabalipuram tidlig morgen. Hvile, forberedelse og rapportskrivning.
4.3	SEAS	Heledagsmøde i Mamalapuram.
5.3	CDT ledermøde	CDT heldagsmøde i Mahabalipuram.
6.3	CDT seminar	Bus til Tirurporur. Heldagsseminar CDT.
7.3	CDT seminar	CDT i Tirurporur. Kort møde på SEAS kontor. Retur til Mahabalipuram.
Sø. 8.3	Pia rejser videre	
8.3/9.3	Signe retur til Danmark	